

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-43/12) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2011/82/UE — Transgraniczna wymiana informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 87 ust. 2 lit. a) TFUE — Artykuł 91 TFUE — Utrzymanie w mocy skutków dyrektywy w wypadku stwierdzenia nieważności]

(2014/C 202/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Troupiotis i K. Zejdová, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Monteiro i E. Karlsson, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.C. Halleux, T. Materne, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów S. Rodriguesa i F. Liberta), Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, pełnomocnik, wspierana przez N. Traversa, BL), Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér, K. Szijjártó i K. Molnár, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szpunar, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i C. Stege, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell i S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy, wspierane przez J. Mauriciego i J. Holmesa, barristers)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności – Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/82/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego (Dz.U. L 288, s. 1) – Wybór podstawy prawnej – Zastąpienie podstawy prawnej zaproponowanej w dziedzinie wspólnej polityki transportowej podstawą podlegającą dziedzinie współpracy policyjnej – Cel poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego – Utrzymanie w mocy skutków dyrektywy w wypadku stwierdzenia nieważności

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/82/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego.
- 2) Skutki dyrektywy 2011/82 zostają utrzymane w mocy do czasu wejścia w życie, w rozsądnym terminie nieprzekraczającym 12 miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego wyroku, nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej, to znaczy na art. 91 ust. 1 lit. c) TFUE.
- 3) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej zostają obciążone kosztami postępowania.

- 4) Królestwo Belgii, Irlandia, Węgry, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowacka, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Luksemburg) – Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Ulrike Wiering, Markusowi Wieringowi

(Sprawa C-347/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Świadczenia rodzinne — Zasiłki rodzinne — Zasiłek wychowawczy — Świadczenie Elterngeld — Świadczenie Kindergeld — Obliczenie dodatku dyferencyjnego)

(2014/C 202/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caisse nationale des prestations familiales

Strona pozwana: Ulrike Wiering, Markus Wiering

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Wykładnia art. 1 lit. u) ppkt (i), art. 4 ust. 1 lit. h) i art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ze zmianami (Dz.U. L 149, s. 2) – Wykładnia art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. L 74, s. 1.) – Pojęcie świadczenia rodzinnego – Pracownik mający miejsce zamieszkania w Niemczech i wykonujący zawód w Luksemburgu – Zbieg praw do świadczeń rodzinnych – Obliczenie dodatku dyferencyjnego wypłacanego przez Luksemburg – Uwzględnienie niemieckich zasiłków wychowawczych „Elterngeld” i „Kindergeld”

Sentencja

Wykładni art. 1 lit. u) ppkt (i) i art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., jak również art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 118/97, należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym w celu obliczenia ewentualnie należnego pracownikowi migrującemu w państwie członkowskim miejsca zatrudnienia dodatku dyferencyjnego nie należy uwzględniać wszystkich świadczeń rodzinnych pobieranych przez rodzinę tego pracownika na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, skoro – z zastrzeżeniem ustaleń, jakich ma dokonać sąd odsyłający – przewidziane w prawie niemieckim świadczenie Elterngeld nie jest tego samego rodzaju, w rozumieniu art. 12 rozporządzenia nr 1408/71, co przewidziane również w prawie niemieckim świadczenie Kindergeld i przewidziane w prawie luksemburskim zasiłki rodzinne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 22.9.2012.